

Stress

Dat is nou typisch één van de grote voordelen van het werken bij De Vlinderstichting: stress komt bij ons niet voor. De hele zomer lopen we in het veld een beetje achter vlinders aan, we fotograferen er zo nu en dan eens een paar, schrijven wat inventarisatiegegevens op, en dat allemaal ook nog eens bij mooi weer en pas na tien uur 's ochtends. 's Winters mijmeren we tijdens het inramen van de dia's nog een beetje na over die mooie zomer en werken we rustig de inventarisatiegegevens uit. We zijn, dat begrijpt u nu wel, zo relaxed als maar mogelijk is.

Nooit hoeven we ons van de ene vergadering naar de andere te spoeden, daarbij onszelf en andere weggebruikers in levensgevaar brengend door te hoge snelheden, krappe inhaalmanoeuvres op verkeerde wegen, inwendig vloekend bij een file of vertraagde trein. Nooit wordt er iemand ziek op momenten dat dat eigenlijk niet kan. We werken nooit door tot midden in de nacht, om dan acht uur later de resultaten van dat werk te bespreken met een opdrachtgever. Mensen die dia's bestellen voor een boek of tijdschrift hoeven dat materiaal nooit de volgende dag al te hebben. Er gaat überhaupt nooit eens iets mis met drukwerk, slechts zelden wordt dat pas anderhalf uur voor een belangrijke presentatie geleverd. We hoeven nooit te bellen dat we een half uurtje later komen. We kunnen het zaaltje voor een lezing altijd op tijd vinden en er staan nooit zenuwachtige mensen bij de voordeur omdat er al tachtig man in dat zaaltje zit te wachten.

U begrijpt dan ook wel dat ik enigszins verbaasd was toen mijn manuele therapeut me vertelde dat ik eens wat meer moest ontspannen als ik van die zere schouder af wilde komen. "Misschien moet je eens gaan zwemmen" was zijn voorstelbare, goedbedoelde advies. Dat dacht ik wel. Als ik nou ergens een hekel aan heb dan is het wel aan gespetter met dertig anderen in een te klein, stinkend chloorbad. "Elke dag een half uurtje wandelen dan?" probeerde hij voorzichtig. Ik ga om half negen de deur uit, ben, als het mee zit, weer om kwart voor zeven thuis, eet snel een hapje en moet meestal om acht uur weer naar een vergadering, bijeenkomst of lezing. Als ik dan om elf uur, half twaalf thuis kom heb ik behoefte aan een glas whisky en m'n bed, en niet aan wandelen. "Denk er dan nog maar even over na" besloot hij onze wekelijkse sessie.

Teruglopend naar huis kwam ik langs een tuin met een prachtige Buddleia. Hierop zat, in de warme oktoberzon, een schitterende Atalanta. Het licht streek door de vleugels: knalrood, zwart en wit contrasterend met een zonbeschenen gouden vleugelrand. De roltong danste heen en weer terwijl de vlinder de ene na de andere bloempluim afzocht. Zachtjes klapten de vleugels open en dicht met het geluid van spelende elfjes. Met open mond bleef ik staan kijken hoe deze schitterende vlinder zich laafde aan de nectar. In gedachten vloog ik met haar mee en zonder problemen onderweg bereiken we het warme zuiden van Spanje waar we de winter doorbrachten in geurige bloemrijke velden. Na tien minuten werd mijn droom verstoord en vloog de vlinder weg. Langzaam liep ik door, meer ontspannen dan na vijf ochtenden zwemmen en zes uur wandelen.

En nou moet ik als de sodemieter naar Wageningen om deze column in te leveren, want Inge gaat over drie uur naar de drukker!

Henkjan Kievit